

11244

162

11.244

11.244
11.244
11.244

11.244

162

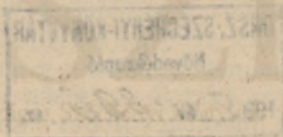
JUHÁSZ LAJOS REGÉNYE

A PIROS VONAL

REGÉNY

IRTA

JUHÁSZ LAJOS

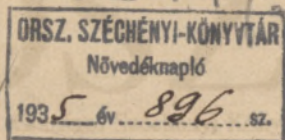
▲ VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények.

Minden jogot fentartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A címlapot Haiman-Kner György készítette,
Foto: Paramount

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24-7-98.

A szerkesztésért és a kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén
küldünk vissza.

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

ELSŐ FEJEZET.

Babtist határozottan hallotta a kinyíló ablaktábla csapódását a szomszéd szobából.

Egy tompa, különös kis csattanás volt az egész, de éppen elegendő arra, hogy éjféli fél-egykor gondolkozásba ejtse az embert. Babtistnak, aki már a tizedik esztendeje szolgált Redfield bankár házáat, az éjszaka nyugtalan álmái voltak. Nem tudott elaludni és félig lehunyt szemekkel forgolódott az ágyán. Ha elszunnyadt, rögtön felmerültek a riasztó, furcsa képek agyának titokzatos vetítövásznán és fölriadt. Babtist lelkiismerete tiszta volt és így ezeket a nyugtalanító képeket kétségkívül a bőséges vacsorának köszönhette.

De ez a tompa csattanás mégis más volt. Ez nem tartozott az álmokhoz. Minden idegszála megborzongott és dermedten figyelni kezdett. Valaki jár a szomszéd szobában.

Ujabb jelt várt.

Semmi.

— Máskor nem kell falnod annyit — mondta gondolatban dühösen önmagának. Akkor nem fogsz félni a kísértetektől. Akik különben is kissé nehezen juthatnának be ide. A villa előtt fél óránként elsétál a gummibotos rendőr, a kerítés magas vasrácsán még egy légtornász is nehezen tudna felkapaszkodni. Ezenkívül kívülről felnyitni a redőnnel lezárt ablakokat teljesen lehetetlen.

Az éjjeliszekrényen álló órára nézett.

Félegy volt.

— Hülye — becázte önmagát megkönnyebbülve és lehunyta szemét.

Ebben a percben minden kétséget kizárólag tisztán és észrevehetően megcsikordult a parkett. Kemény és hideg recsenés volt ez, alattomos és számító, amely kérlelhetetlenül jelentette, hogy idegen van a szobában. Idegen, aki éjszaka bejelentés nélkül jött és így nem könyöradományokat akar gyűjteni.

Babtist homlokán kiütött a verejték.

Mint a legtöbb jólfizetett, tehát hűséges urasági inas ő is sokszor álmodozott életveszélyes helyzetekről, amelyekre a filmekben már sokszor látott példát. A gyilkos felemelt késsel, vagy lövésre kész revolverrel közeledik a ház ura felé, amikor a hűséges inas hirtelen előugrik és egyetlen szempillantás alatt lefegyverzi a merénylőt.

Igy az álmokban és a filmekben. Ám a valóság,

az éjszaka riasztó csendjében halk, de világosan kivehető lépések minden bátor szándéknak elejét vették. Ki tudja, mi rejtőzik a sötétben? Babtist most jött rá, hogy soha nem volt bátor és akaraterős egyéniség. Hirtelen nagyon messze szeretett volna lenni innen. Szíve a torkában vert és két szeme kétségbeesetten kimeredve figyelt az ajtó felé.

Először csak halk nyikordulás hallatszott, Babtist, aki ismerte a villa összes ajtajának a hangját, erre a muzsikára is ráeszmélt. De most már nem volt szükség semmi fantáziára. Az éjszakai látogató alakját nem kellett lehunyt szemekkel külön elképzelni. Az éjszakai látogató ott állt a küszöbön.

Egyik kezével az ajtó kilincsét fogta, másik markában egy félméter hosszúságú feszítővasat szorongatott. Babtist dermedt iszonyatában csak a hatalmas alak körvonalait látta. Kiáltani akart, de egyetlen hangot sem volt képes kipréselni a torkán.

Az ágy azonban megreccsent alatta. Az éjszakai vendég gyors mozdulattal az ágy mellé ugrott. Egyik kezével lecsapott a párnák közé és Babtist hörögve igyekezett kiszabadítani torkát a vaskapcsok közül.

— Szót sem — sziszegte föléje hajolva a férfi. Apró, fekete szemei szinte hangsúlyozva tárták az áldozat felé az arc vadállati vonalainak kegyetlenségét. Előreugró hatalmas állkapcsa újból megmozdult.

— Ne félj, nem verlek agyon — levette markát az inas torkáról. A kis szoba, úgy látszik, tudtára adta, hogy ki fekszik az ágyban. — Hol a gazdád?

— A gazdám? — nyögte rémülten Babtist.

— Igen. Melyik a szobája?

— Mit... mit akar tőle — hörögte Babtist, aki még mindig nem tért teljesen magához.

— Semmi közöd hozzá. Hol van?

— Nem... nem tudom.

Hősies elszántsága, amely sohasem létezett, ebben a pillanatban egy másodpercre életre kelt. Már látta maga előtt a véres hálósobát. Nem, egyetlen szót sem fog mondani. Ekkor tíz új tapadt a torkára. Tíz ujj, amely lassan és könyörtelenül préselte össze a gégéjét. Levegőt...

— Beszélsz? — lihegte dühöngve a látogató.

— Elutazott — hörögte Babtist. — Nem tudom... Segíts... Végem van... Szeme előtt kék és vörös villanások vibráltak, aztán hirtelen elsötétedett minden. Mintha valahonnan váratlanul a mélységbe zuhant volna. Elájult.

A férfi elengedte az élettelennek látszó testet és megvető mosollyal nyult az éjjeliszekrényen álló vizespohár felé. A tartalmát Babtist merev arcába loccsantotta. Aztán két, gyengédnek látszó, de jókora pofont kent le Babtist képére, aki felnyitotta szemét.

— Figyelj ide — mondotta fenyegető hangon a látogató. — Én utálok a sok dumát. Nekem egy kis dolgom van a kedves gazdáddal, amit

még ma éjszaka elintézek. Ne is akarj nagyon lebeszélni. Meglehetősen makacs fiú vagyok és nem idegenkedem attól, hogy puhára verjem a koponyáját annak, aki az utamba áll. — Felmelte a feszítővasat. — Nagyon sajnálnám, ha az első műtétet rajtad kellene elvégeznem. Megértetted?

Bablist csak inteni tudott. Hogy megértette, Hogy mindent alaposan megértett.

— Akkor gyerünk!

Bablistnak már elég volt a hősiességből. Feleslegesnek tartotta meghalni gazdájáért és rácáfolva pillanatnyi ájulására, meglepő gyorsasággal ugrott ki az ágyból. Magára kapta hálóköppenyét és minden ízében remegve várta a parancsot.

— Megmutatod a szobát!

Elindultak.

— Ha kiáltani mersz — sutlogta háta mögött a látogató — beléd nyomom ezt a piszkavasat.

Bablist, mint egy alvajáró, lépkedett előre és a legvadabb gondolatok cikáztak agyában. Kétségkívül a halál torkában van, mert hiszen ez a briganti bármelyik pillanatban leütheti. Úristen, mi lesz a vége ennek a rettenetes éjszakának. Az ebédlőn mentek keresztül, amelynek súlyos bútordarabjai fényesen csillogtak az ablakon keresztül bevetődő holdfényben.

És Bablist ekkor még egy utolsó kísérletet tett. Tudta, hogy a bankár állandóan töltött revolvért őriz párnája alatt. És most már köz-

vetlenül ott voltak szobájának ajtaja előtt. Ekkor az egyik széket megingott és hatalmas dörövéssel a parkettra zuhant. Mindez Babtistnak csak egyetlen kézmozdulatába került.

Aztán már csak egy rövid kis káromkodást hallott. A koponyája megreccsent, hasító éles fájdalom vájt agyába és mint egy zsák, bukott a földre.

Az éjszakai vendég görcsösen szorította markába a nekilendült feszítővasat.

— Dög! — csikorogta a fogai között megvetően.

Az ajtó mögül, amely előtt állott, zaj hallatszott. A férfi hirtelen hátraugrott. Közvetlenül az ajtó mellé.

Ott állt a sötétben mozdulatlanul és várakozott.

MÁSODIK FEJEZET.

Ez a várakozás mindössze két-három másodpercig tartott.

Az ajtó kinyílt. A bankár hálósobájából ki-szüremlő fényben ott sötétedett Redfield kicsiny, tömzsi alakja. A bankár kezében revolvercső csillant.

— Ki jár itt? — kérdezte harsány hangon.

Ekkor vette észre a földön fekvő alaktalan tömeget, amely Babtist földi maradványait képviselte. Megdöbbenve lépett előre és a követő

kező pillanatban egy ökölcsapás zuhant a tarkójára.

Estében elejtette revolverét és a félelmetes kis fegyver nagyot koppanva, esett a parkettra.

— Ezt megkaptad — mondta a férfi vigyorogva.

Belerúgott a földön fekvő bankárba.

— Emlékül...

Megfordult és a kivilágított hálósobába akart menni. A bankár ezt a pillanatot várta. Az ütés elkábította, de mindent látott és teljesen az eszméleténél maradt. Most hirtelen feltápáskodott és a két lépésre fekvő revolver után kapott. De mindez nem elég gyorsan történt. A férfi az ajtóból ugrott vissza és belerúgva a revolverbe, felkiáltott.

— Micsoda? Revolver kellene neked? Neszel

Felrántotta a földről Redfieldet és pergőtűszerűen verte bele minden dühét és felháborodását a bankár arcába. Redfield néhány védekező mozdulatot tett, de a szemét elfutotta a vér, egy kis reccsenés azt jelezte, hogy az állkapcsa is eltört és a következő néhány ütés már a levegőbe csapott. Redfieldet ezúttal komolyan knock-autolták. Véres szájjal, kifordult szemekkel feküdt a földön.

Most már nyugodtan mehetett be a hálósobába. Villámgyorsan kutatta át a bankár ruháit, megvizsgálta a hálószekrényen heverő pénztárcát, de, úgy látszik, nem találta meg azt, amit keresett. Felforgatta még a vákosokat is.

— Úgy látszik, fel kell támasztanom ezt a bitangot — morogta dühöngve.

Eszébe jutott, hogy az előbb az inasnál milyen nagyszerű hatással volt a víz. Fogta a vizeskancsót, kicipelte az ebédlőbe és egész tartalmát a bankár véres arcába öntötte.

— Hol van a pénzed? — rázta meg a bankárt.

— Nincs... nincs nálam — motyogta Redfield. — Esküszöm...

— Ne esküdj! Fordulj fel! Várj csak disznó, csirkefogó! Majd megtanítlak téged becsületre!

Az utolsó szavakat szinte ordította. Még arra sem ügyelt, hogy kissé letompítsa a hangját. Körülnézett és tehetetlen dühében már a feszítővasat kereste. Hogy minél biztosabban szétverhesse ennek az átkozottnak koponyáját.

Babtist ekkor lért magához. Annyi ereje még volt, hogy felemelkedjen és odavonszolja magát az ablakhoz. Az egyik állványról felkapott egy nagy vázát és belevágta az ablakba.

— Segítség... gyilkos — üvöltötte a csörömpölő ablaküvegek közé.

A bankár számára előirányzott csapás az ő fejét érte. Ez több volt annál, amit egy igavonó barom elbirhat. Babtist már azt sem látta, hogy a betörő felugrik az ablakpárkányra. Egvetlen szó nélkül csuklott össze.

HARMADIK FEJEZET.

A házon éles csengőberregés visított végig.

A villa kapuja előtt szalas, borotváltképű rendőr állt.

Az egyik kezében harcrakész állapotban szorongatta gummibotját, a másik kezét viszont egyetlen pillanatra sem vette le a csengő gombjáról. Néhány pillanattal előbb elhangzott sípjelzésére két irányból is közeledett a futó lépések zaja. Amikor a rémült portás megjelent, már három sisakos rendőr türelmetlenkedett a kapu előtt.

— Mi történt itt? — kérdezte az egyik rendőr.
— Ki kiabált?

— Nem tudom, — dadogta rémülten a kapus.
— Magam is valami ablakcsörömpölésre ébredtem föl.

— Hol van a gazdája?

— Fenn lesz a hálósobában.

— Onnan hallottam a kiáltást is, — jegyezte meg az előbbi rendőr.

Előkerültek a revolverek és most már négyen rohantak fel a homályos lépcsőházba. Amikor a szalon küszöbére értek, megdöbbenve torpannak vissza.

A kitört ablak üvegeserepei között Baktist hevert. Körülötte hatalmas vértócsa, amely a homlokán levő jókora sebből táplálkozott. Néhány lépéssel arrébb, a bankár hálósobájának ajta-

jában maga Redfield feküdt. Vele is alaposan elbántak.

A rendőrőrmester először a bankárhoz hajolt, majd az inas mellén gombolta ki a hálóinget. Aztán felállt.

— Johnson, — intett az egyik rendőrnek. — Telefonáljon a központba, tegyen jelentést és kérjen sürgősen orvost.

Tekintete az ablakpárkányra esett és könnyen felfedezhette két poros cipőtalp nyomát.

— Itt ugrott ki az emberünk, — mondotta ráncbaszökkenet homlokkal. — Fred! — szólt a másik rendőrnek — vigyázzon, nehogy eltöröljék ezeket a nyomokat.

A rendőr lebámult a parkba.

— Jó tornász lehetett az ipse, — jegyezte meg elismerően.

Az őrmester ezalatt megállapított mindent, amire hatásköre feljogosította. Elsősorban azt, hogy a bankár sérülései a látszat ellenére sem nagyon súlyosak. Az inasnál már nem lehetett ugyanezt állítani. Bábította lelke valahol az elysiumi mezőkön járkálhatott és semmi hajlandóságot nem mutatott arra, hogy engedve az élesztgetési kísérleteknek, ismét visszaköltözzön gazdája porhüvelyébe. Az őrmester egyelőre nem tehetett mást, minthogy a vérzést igyekezett elállítani. Egy tál vizet hozatott be és a megnedvesített törülközőt rakta ideiglenesen a koponyán tártongó hatalmas sebre.

Johnson megtette a jelentést és kollegájával

együtt átkutatta futtában a parkot. Megállapították, hogy az ablak alól a nyomok a szomszéd utcára nyíló kerítéshez vezetnek. Az utcán azonban már egy lelket sem lehetett látni...

Hangos motorzúgás és túlkölés jelezte, hogy megérkezett a rendőri bizottság.

A ház előtt már összeverődött néhány kíváncsi ember a hajnali járókelőkből, akik izgatottan szemlélték a hatalmas rendőrségi kocsit.

Elsőnek Mac Neary ugrott ki a kocsiból, majd egy rendőrtiszt, az orvos néhány fiatal detektív kíséretében. Mac Neary neve ismert volt az újságolvasók előtt. Az alvilág minden jelentékenyebb alakját személyesen ismerte és valóságos legendák fűződtek személyéhez. Fenn az ebédlőnél feszes tisztelgéssel jelentkezett előtte az őrmester.

— Főfelügyelő úrnak tisztelettel jelentem, rablógyilkossági kíséret.

— A tettes? — kérdezte Neary egykedvűen.

— Nyomtalanul eltűnt.

— Az áldozat?

— Kettő van. Eszméletlenek.

Neary biccentett és belépett a szobába. Előbb azonban utat engedett az orvosnak, aki szétválasztva műszeres táskáját, kezelésbe vette az áldozatokat. Mac Neary meglehetősen közömbösen nézett körül. Közömbösnek látszó pillantásait azonban nem kerülte el a legkisebb nyom sem. Végigment a szalonon, egy-egy pillantást vetett a felborult bútordarabokra, majd oda-

lépett az ablakhoz és figyelmesen nézte a deszkán levő lábnyomokat. A sarokban ott hevert a revolver. Felvette és szétnyitotta. Rendes, kis fekete browning volt és Mac Neary minden fej-törés nélkül megállapította, hogy a legutóbbi tisztítás után töltötték és azóta még nem használta senki. A revolvért ledobta az asztalra és a rendőrtiszthez fordult.

— A tettes ezen az ablakon keresztül távozott. Pontos lenyomatot szeretnék a lábnyomokról.

— All right.

— De itt csak kiment. Hol jött be?

— Talán valahol a földszinten — kockáztatta meg az egyik detektív a feltevést.

— Hacsak létrát nem cipelt magával — mosolygott Neary. — Gyerünk le a földszintre.

Lenn végigjárták az összes szobákat. Babtist szobája közvetlenül a hall-ból nyílt. A szoba ajtaja és egyetlen ablaka, amely a parkra nézett, tárva nyitva volt.

— Járt itt valaki, amióta felfedezték a mérényletet? — kérdezte a kapustól.

— Nem hinném. Nem, senki.

Bement a szobába és az ablakhoz lépett. A kapus és a fiatal rendőrtiszt az ajtóban állva figyelte a legendáshírű detektívzséni munkáját. Mac Neary először a szőnyeget vette szemügyre, majd végigtapogatta az összes bútordarabokat. Oldalzsebéből előkerült nagyítója is és centiméterről centiméterre haladva, vizsgálta az ablak környékét. Itt nem talált semmit és ezt

bosszúsan összeráncolt homloka is kifejezésre juttatta. Úgy látszik, az sem vigasztalta meg valami nagyon, hogy az ablakon keresztül kihasználva, a kert puha agyagföldjében megtalálta az ablakpárkányon látott lábnyomok néhány példányát. Ismét nekilátott a munkának és még türelmesebben, de újra átvizsgálta az ablak fkeretének minden részecskéjét. Semmi. Elégedetlenül morgott valamit.

Kiment a kertbe és onnan vette szemügyre az ablakot, de a vizsgálódás itt sem hozott semmi eredményt.

Már úgy látszott, hogy Babtist szobájának semmi része nem lesz az éjszaka történt dolgok felderítésében. Neary azonban mégis tovább szaglászott. Ferforgatta az inas vizes ágyneműit és érezte, hogy itt csakis valami hétpróbás gazember dolgozhatott. Olyan valaki, akinek már nagy gyakorlata van a nyomok eltüntetésében.

Ezalatt az orvos odafenn a bankárt vette kezé alá. Sokkal nagyobb eredménnyel, mint Babtistnál, aki még mindig nem tért magához dermedt ájulásából.

— Nos? — kérdezte az orvostól a visszatérő Neary.

— A bankár minden nagyobb baj nélkül megússza a dolgot. Az inasnál azonban súlyosabb az eset.

— Mikor lehet valamelyiküket kihallgatni?

— Az inast egyelőre semmiesetre sem. De Mr. Redfield néhány perc múlva magához tér.

Kis, éterrel telt üvegcset tartott a bankár orra alá és Redfield lassan felnyitotta a szemét. Bágyadtan, zavaros pillantással nézett körül a jelenlevőkön. Úgy látszik, az éjszakai támadás képe villant fel előtte, mert rémülten rándult össze az arca.

— El... elfogták? — kérdezte nyöszörögve.

— Egyelőre nem — felelte a detektív. — De remélhetőleg kézrekerül.

Mac Nearynak ekkor úgy rémlett, — habár talán ostoba tévedés volt az egész: de Redfield megkönnyebbülten felsóhajtott. Százféle sóhajlás van és mindegyik magán viseli azt az érzelmet, amelynek jegyében világra jött. Neary meghökkenve nézett a bankárra.

Az orvos feltámasztotta Redfield vállát.

— Hogy érzi magát? Elég erős a kihallgatásra?

— Óh — nyögött fel a bankár és a fejéhez emelte kezét. — Nem, most nem tudok semmit...

— Vegyen egy kicsit erőt magán — mondotta az orvos. — A sérülései egyáltalán nem súlyosak.

Redfield azonban újra lehúnyta a szemét. Feje lassan előre bukott mellén. Úgy látszott, nem mossa erejének.

— Milyen sérüléseket talált az igazgató úron — kérdezte az orvost Neary.

— Néhány könnyű külső zúzódást, amelyek valami keményebb tárgytól származnak. Ha csak valami belső sérülése nincsen, akkor néhány nap múlva elhagyhatja az ágyat.

— Szóval nem lehet kihallgatni?

— Az ön felelősségére, esetleg. Azt hiszem, főként az idegeit viselhette meg ez a támadás.

Mac Neary a bankár fölé hajolt.

— Kérem, Mr. Redfield, úgy az ön, mint a nyomozás érdekében, néhány kérdésre szeretnék választ kapni.

— Hagyjanak — nyögte a bankár — hagyjanak...

— Sajnos, kérdezniem kell. Néhány szót csak. Az inast ugyanis nem lehet kihallgatni. Kérem, látta ön a támadóját?

— Igen.

— Milyen testalkatú volt?

— Alacsony... sovány...

— Fiatal?

— Igen.

— Körülbelül hány esztendősenek tartja?

— Húsz... huszonnégy...

— Hajára, arcára nem emlékszik?

— Vörös... igen, vörös haja volt.

— A támadás mikor történt? És hogyan?

— Gyanús zaj... a szalonból... ki akartam menni és...

— És?

— Leütött.

— Az ajtóban?

— Igen.

— Nem volt valami különösebb ismeretőjele a fickónak?

— Mintha az orra szét lett volna lapítva.

— Tehát — összegezte Neary az eredményt — a támadó alacsony, sovány, vöröshajú, húsz-huszonegy év körüli, laposorrú fiatalember volt. Elvitt valamit? — kérdezte hirtelenül.

— Nem. Semmit — mondta Redfield, rövid gondolkodás után.

Mac Neary meglepetten nézett össze az orvossal.

— Biztos ebben igazgató úr?

— Igen. Nem tartok itthon pénzt. Benn a bankomban...

— Köszönöm — szólt Neary. — Még egy kérdés. Mit gondol, mivel ütötték le?

— Az hiszem ököllel. Az arcomba vágott.

— Köszönöm.

A rendőrtiszthez fordult:

— Hivassa össze a személyzetet a szalónba.

Redfield megkezdte a kihallgatásokat. Senki nem tudott semmi jelentősebb dolgot mondani. A kapus ugyanúgy, mint a kertész, vagy a szakácsnő, nem látott senkit. Valamennyien mélyen aludtak és csak az ablakcsörömpölésekre, valamint a segélykiáltásra ébredtek fel. Aki mondani tudott volna valamit, az még mindig eszméletlenül hevert a kereveten.

A mentőkocsi éles szirénázással fordult be a sarkon és néhány perc múlva Babtist már útban volt a Városi Kórház felé. A detektívek Neary köré sereglettek. Egyikük tapintatlanul érdeklődött.

— Nos, kit kell kiemelnünk, Mr. Neary?

— Egyelőre senkit.

Fel és alá járkálva beszélni kezdett.

— Egyelőre csak annyit tudok, hogy az ipse rutinírozott gazember, akinek a fényképe valószínűleg megvan a mi gyűjteményünkben. Olyan izmai vannak, mint egy bikának.

Kissé elgondolkozott. Bulldock Bill? Nem, ez nem lehetséges. Pedig ez az ember képes volt ilyen dolgokra. Pusztá ökölrel szétverni valakinek a képét. De Jimmy nyolc esztendeje lakat alatt van.

— Az is lehet — mondta az egyik detektív, — hogy valami külföldi csavargó csinálta. Akkor pedig hiába keressük az arcképét!

Ez is igaz volt. Tehát egyelőre a helyzet az, hogy a tettes nincs sehol.

Az asztalon hirtelen csengeni kezdett a telefon.

NEGYES DIK FEJEZET.

Neary vette fel a kagylót.

— Micsoda? ...

Őszinte meglepetéssel harsant fel hangja. Bágyadtsága mintha egy pillanat alatt eltűnt volna.

— Halló ... igen, rögtön átadom a kagylót — kiáltotta a telefonba. — Halló ... rögtön magam is odamegyek ...

Ha előbb még valami kis gyanakvással nézte a bankár sápadt arcát, most ezt az érzését a szájalom váltotta fel. Leemelte a telefonkészüléket az asztalról és odavitte Redfieldhez.

— Betörték a bankjába — mondotta. — Ne izgassa fel magát!

Redfield szinte ész nélkül kapott a kagylóhoz.

— Halló... Itt Redfield... Teljesen kiürítették... Lehetetlen... Egyetlen cent sem?... Átkozottak...

Görcsös merevséggel tapadó ujjai belekaptak a levegőbe, a készülék leesett a padlóra. Redfield hirtelen dőlt hátra párnáira.

— Micsoda cirkusz, uramisten — mondotta Neary elképedve. — Halló — kapta fel a kagylót. — Itt Mac Neary. Mr. Redfield, sajnos, a hír hatása alatt rosszul lett. Öt perc múlva ott lesz.

— Gyerünk, — intett a rendőrtiszteknek. — Két embert hagyjon itt. Sajnos, itt úgysem találunk már semmit.

Az orvos még ottmaradt Redfield mellett, Neary pedig embereivel beugrott a rendőrségi autóba.

— Ki tud valamit — kérdezte útközben — erről a Redfieldről?

— Dúsgazdag ember — mondotta a fiatal Simpson, aki az eleven lexikon szerepét töltötte be a testületben. — Leginkább dollárüzletekkel foglalkozik. Egyike ő is a konjunktúra lovagjainak, de eddig soha nem volt baja a törvényekkel.

— Ugyancsak hóna alá vette a szerencse, — állapította meg Neary. — Egyetlen éjszaka beverik a fejét és kifúrják a kasszáját.

Az autó a bankház előtt állt meg.

Reggeli félkilenc volt. Tíz perccel ezelőtt nyitottak és a sápadtan remegő pénztáros még mindig a szeme elé táruló kifosztott kassza látványának a hatása alatt állt. A Redfield-bankház, habár súlyos százezreket forgatott, mégsem volt nagyobb egy jókora illatszertárnál. A helyiségnek három nagy ablaka nyílott az utcára. Az ajtó a sarkon volt.

— Szép munka — mondta elismerően Neary, amikor a kasszán tátongó sebet látta. — Ön a pénztáros?

— Igen — dadogta a jól megtermett, követő tisztviselő, aki alig tudott megállni a lábán.

— Értesítették a rendőrséget?

— Még nem. Előbb Mr. Redfieldet akartuk értesíteni és miután ön jelezte, hogy ott van, feleslegesnek tartottam...

— Értesítse azonnal a Központot — mondta az egyik emberének Neary. A kasszafúrási szakcsoport emberei jöjjenek.

A kassza felső polcai teljesen üresen tátongtak. Alól néhány zöldkötésű üzleti könyv hevert.

Már az első pillantásra megállapította, hogy életének egyik legjobban elvégzett kasszafúrási esetével áll szemközt. Valóban szakszerű és becsületes munka volt. A betörő minden valószínűség szerint, mint művészetének jogos hozadékát vette magához a kasszában levő sima bankjegy-kötegeket.

A villanyvezeték, amely a riasztócsengőhöz

futott, egy helyen el volt vágva a kibontott falban.

— Hogy van beállítva a csengő? — kérdezte a pénztárost.

— Már érintésre jelez? Nem tudom, mi történhetett.

— Biztos, hogy be volt kapcsolva az éjjel?

— Magam kapcsoltam be. Mint minden este zárás után. És csak reggel szoktam kikapcsolni.

— Hol van a kapcsoló?

— Két kapcsolónk van. Az egyik itt az iratszekrényben, a másik a vezérigazgató úr íróasztalában.

— Köszönöm. Még valamit. A bank személyzetéből ki tudhatta, hogy hol szalad a falban a vezeték?

— Ezt még magam sem tudtam — hangzott az őszinte felelet. — Ezt egyedül a vezérigazgató úr tudta.

— Mennyi lehet a kár?

— Pontosan nem tudom. Át kell vizsgálnunk a könyveket. Körülbelül negyedmillió dollár.

A detektívfelügyelő fűttyentett.

— Ejha — mondta elismerően. — Szép kis bevétel. Biztosítva volt?

— Igen. Azt hiszem a teljes összegig.

Mintegy végszóra megérkeztek a központ kasszaforrási csoportjának szakemberei is. Amint a vezetőjük meglátta Nearyt, fanyar udvarias-sággal kezdett mosolyogni.

— Na, innen is lekéstünk — mondta ugyan-

olyan tónusú hangon. — A kolléga úr minden babért learat előlünk.

— Az eset nem olyan könnyű — mondta Neary és homlokáról fejebúbjára tolta kalapját. Nem akart féltékenységi jeleneteket. — Ügylátszik, új csillag tűnt fel a kasszafúrás egén.

— Hát majd meglátjuk — mondotta erre a nyílt színvallásra némi kárörömmel a felügyelő. — Tehát ön nem talált semmiféle támpontot?

— Mint ahogy más sem fog találni — mondta Neary és nem hagyta magát kihozni sodrából. — Nézze meg a kasszát, talán ismeri már valahonnan ezt a metódust?

A felügyelő körülszimatolt. Aztán esendesebb hangon megjegyezte.

— Ügylátszik, igaza van. Új iskola, új ember.

A daktiloszkópus izgatottan várta, mikor kerül rá a sor. A banknak még négy tisztviselője volt, de egyikük sem tudott a vezetékek helyéről. Neary nekidőlt az egyik pultnak. Ekkor valaki félénken megérintette a vállát.

Egy mosolygósképű, vidám fiatalember állt a hála mögött. Hogy nem tartozott közéjük, azt rögtön látni lehetett. A tisztviselők sem vették észre, tehát idegen.

— Mi tetszik? — kérdezte Neary.

— Kérem, bocsánat...

— Ma nem lesz hivatalos óra — mondta Neary és az ajtó felé fordult. — Hé, Blacksmith! — kiáltott az egyik rendőrnek. — Mi az ördögnek enged be mindenkit? ...

— De kérem — fogta meg Neary karját a fiatalember. — Én nem akarok betenni vagy kiyeenni. Itt rablás történt...

— Ahá, szóval ujságíró?

— Ujságíró sem vagyok. A Green Star biztosító társaság magánnyomozója vagyok. A nevem Sunner. Tóbias Sunner.

Neary soha életében nem állta ki a magán-detektíveket és ezért gúnyos mosollyal mutatott szét a helyiségben.

— Parancsoljon kolléga úr. A kassza, valamint a tett színhelye rendelkezésére áll.

— Köszönöm, — hajolt meg boldogan Tobias Sunner. Ez volt az első esete és mivel tulajdonképpen foglalkozása botanika volt, hát a sors megtette biztosítótársasági nyomozónak. Iskoláinak elvégzése után, ahogy ezt már mondani szokták, Sunner állást szeretett volna kapni. Nem volt az az exotikus növény, amelynek ne ismerte volna latin és görög nevét, tudta, hogy a Kilimandzsaró oldalában milyen virágok nyílnak, de nem tudott egyetlen kertészetben sem állást kapni. Három esztendei tétovázás után egyik nagybátyja segítségével végre bekerült a Green Starhoz. Az ujságok még csak néhány óra múlva kiáltják világgá a rablást, de a biztosító társaság már tudott mindent. A rendőrségről, a kasszafúrási csoport embere telefonon jelentette az esetet. És ide küldték ki nyomozni Tobiás Sunnert.

Neary pár szóval udvariasan tájékoztatta a

rendőrség eddigi megállapításairól, s a következő pillanatban már egy másik emberével beszélt és a Green Star fiatal nyomozója hamarosan rájött, hogy jelenléte itt levegővel egyenlő. A kutya sem törődik vele. Így hát egyedül látott neki a munkának.

A pénzszekrény, amely még a legravaszabb detektívrókák előtt is rejtély maradt: neki sem mondott semmit. Észrevette, hogy a detektívek közül többen gúnyos mosollyal kísérik vizsgálódását. A füle tövéig elvörösödött és már átkozta azt a pillanatot is, amikor elfoglalta új pozícióját. Hogy mégis valamit csináljon, szorgalmasan vizsgálni kezdte a kassza mellett a padlót, majd tovább haladt a falnál. A földön apró, lehullott maltertörmelékek feküdtek. Tobiás Sunner hirtelen megállt.

Az egyik vakolatdarabkán vékony, piros vonalat vett észre, amely még két-három kis törmeléken folytatódott.

Körülnézett és amikor látta, hogy senki sem figyel, zsebébe csúsztatta a három faldarabot. Ebben a percben még semmi logikus következtetés nem jutott eszébe. Nem tudta, hogy miért veszi fel az apró törmelékeket, de felvette. Aztán zsebredugott kézzel tovább sétált.

A kasszától a helyiség belseje felé futó falat nézte.

A fal több helyen lepattogott.

Ott, ahol a kis törmelékeket találta, ott bon-
tották ki a vezetéket.

— Nos, kollega úr — kérdezte Neary, akibe véletlenül beleütközött. — Van valami nyom?

— Talán — válaszolt Sunner titokzatosan mosolyogva.

— Gratulálok — nevette Neary. — Mi még ezt a talánt sem tudtuk elérni.

Sunner szerényen legyintett és a pénztárpult-hoz lépett. Itt megállt és különös gonddal figyelte a detektívek munkáját, akik a fúró nagyságát igyekeztek megállapítani. Közben szórakozottan játszani kezdett a polcon fekvő ceruzákkal. Különösen a piros ceruzákat kedvelte. Néha egy-egy vonalat húzott velük az asztalon fekvő papírlapra. Aztán az igazgató irodája felé sétált.

Amit most csinált, azt már mind az ösztöne diktálta. És érezte, hogy ez az ösztön nem engedheti rossz útra siklani. A kis üvegfallal elkerített helyiségben elsősorban az íróasztalhoz lépett. Leült a nagy karosszékre és kiborította maga elé a tartóból az összes ceruzákat.

Nincs az az ékszerbecsüs, aki óvatosabban vette volna kezébe a kis fadarabokat, mint Tóbiás Sunner a ceruzáit. És vizsgálódását siker koronázta.

A hatodik írón elkopott, vörös belén ott fehérlett az áruló faltörmelék.

Tehát a falon levő vonalat, amely később a földre hullott, ezzel a ceruzával húzták. Ezzel a ceruzával, amely az igazgató íróasztalán feküdt.

Ezzel a ceruzával jelölték meg a vészcsengő helyét.

A kis ceruzavéget óvatosan becsomagolta egy darab selyempapírba. Aztán a pénztároshoz lépett.

— Néhány kérdést szeretnék intézni önhöz!

— Tessék parancsolni — mondta a pénztáros. Az ő szemében mindenki detektív volt és örült, ha beszélhetett.

— Ugyebár — kérdezte kissé zavartan Sunner, mert észrevette, hogy Neary böcs mosollyal figyelí beszédüket, — ugyebár, ön szokta lezárni a kasszát?

— Igen.

— Mindig?

— Természetesen.

— Szóval tegnap is.

— Úgy van.

— Mennyi készpénz volt este a kasszában?

— Körülbelül negyedmillió dollár.

— Ki volt itt, amikor lezárta a kasszát?

— Mr. Shirley, az egyik legrégibb tisztviselőnk, akivel együtt szoktunk hazamenni. A kulcsokat magammal viszem. Az altisztek, akik lezárták kívül a redőnyöket, már előbb hazamentek.

— Szóval Mr. Shirley is látta, amikor bekapcsolta a vészcsengőt.

— Nem. Ő előre ment és én hátramaradtam. Ez mindig így történt.

— Kinek van még kulcsa a hátsó kijáráthoz?

— Csak a vezérigazgató úrnak.

— A kasszához is?

— Természetesen.

— Tehát a kasszát ő egyedül is ki tudja nyitni?

— Igen. De bocsánatot kérek, ez a kérdés olyan, hogy, hogy is fejezzem ki magam: furcsa. Elvégre is az igazgató úr mindig az én jelenlétemben nyitotta fel eddig a kasszát. Mindig az én jelenlétemben és sohasem egyedül. Este, zárás előtt pedig mindig kasszát csináltunk.

Sunner udvariasan megemelte kalapját és magára hagyta a társaságot. Az ajtóban összeütközött az egyik altiszttel.

— Álljon meg egy pillanatra, fogta meg a karját. — Mondja, reggelenként ki szokott itt takarítani?

— Én.

— Az igazgató úr íróasztalát ki hozza rendbe?

— Senki — mondta vidáman az altiszt, előre élvezve a meglepetést.

— Senki?

— Úgy bizony. Mr. Redfield valósággal babonás az ilyen dolgokban és az íróasztalához nem enged senkit sem nyúlni. Ha egyetlen papírkapocs leesik a földre, már kiabál, hogy ki csinálta. Az íróasztal nálunk szent, kérem.

— Köszönöm — mondotta Sunner. — Ez a magáé.

Egy valódi egydollárost nyomott a glepelt altiszt tenyerébe.

Tóbiás Sunnernak megért egy dollárt a jövője, karrierje. Mert hogy a kapott felvilágosítások nagyszerű nyomot jelentettek, annak a megállapítására nem kellett detektívzeninek lenni.

Egyelőre igénybe vette az összes közlekedési eszközöket és teljes gőzzel rohant a Green Star 74-ik avenuen levő palotája felé. Hogy ott mi történt, az maradjon titokban. De ami történt, az mintegy félóra alatt lezajlott és Tóbiás Sunner tekintélyes összegre kiállított csekket a zsebében, lépett ki az elnök szobájából.

Elsősorban természetesen a csekket váltotta be. Aztán mint egy valódi Sherlock Holmes, taxiba vágta magát és Redfieldék palotájához hajtatott.

A Green Star jelszava a gyors munka volt és Sunner úgy akarta használhatóságát bebizonyítani, hogy gyors munkát végez. A betörés éjszaka történt. A pénztáros negyedkilenckor fedezte fel. A társaság félkilenckor már mindent tudott és az informátor természetesen azt is bejelentette, hogy a bankár ellen éjszaka merényletet követtek el. Jelenleg délután félhárom volt. Tóbiás Sunner tehát hat óra alatt valóban gyors munkát végzett.

A Redfield-villa elől már eltűnt a rendőr. A portás jött ki.

— A vezérigazgató úr nem fogad senkit — mondotta hidegen.

— Mondja meg, hogy a betörés ügyében jöttem.

— Hát — nézett rá bizonytalanul a portás — majd megpróbálom bejelenteni.

Ettől a találkozástól sokat várt Sunner. Ösztöne azt súgta, hogy a két eset között kell lenni valamilyen összefüggésnek. De ez csak pusztán fe'tevés volt, amelyet egyetlen érv sem támogatótt.

Néhány perc múlva ott állt a bepólyázott fejű bankár ágya előtt. Azért ezt a véraláfutásokkal borított arcot mégsem várta. Zavartan kezdte el mondókáját.

— Bocsánat... Mr. Redfield valószínűleg tudomást vett arról, hogy izé... a bankházat kirabolták...

Redfield dühös nyögésekkel ült fel az ágyán.

— Azért jött ide, hogy ezt elujságolja nekem?

— Kérem, én a Green Star biztosító tisztviselője vagyok. Igazán meglepett minket, hogy ugyanazon az éjszaka itt is...

— A részvétnyilatkozatokat hagyja abba — morogta Redfield.

— Amint látom, ön is megsebesült. Igazán sajnálatos...

— Ez nem tartozik magukra. A koponyám és a villám nincs bebiztosítva. Hagyjanak békén...

— Máris megyek. Mr. Redfield. De igazán lebecsüli képességeinket, ha ilyen mereven elzárkózik előlünk. A Green Star...

— Menjen a pokolba...

— A Green Star fizet szó nélkül, ha nincs valami sötét história a dologban. Természetesen ezt nem úgy értem — dadogta most már ügyetlenül Sunner. — Mi különben is csak azt szeretnénk, ha öntől néhány felvilágosítást lehetne kapni bizonyos dolgokra nézve. Egy-két olyan adat van ugyanis birtokunkban...

— Adat?

— Igen. Adat, amelyek alapján remélhető, hogy a tettesek rövidesen lakat alá kerülnek.

Sunner úgy látta, hogy a bankár vörös és kék arca hirtelen biborszínű hullámokba fullad.

— Kíváncsi vagyok azokra az adatokra — szólt. — Szeretném látni az adatokat. Adat ugyanis eddig nincs és semmi sincs. A rendőrség bóttal ütheti a nyomukat. A gazemberek túljárnak a mi nagyképű detektívjeink eszén.

— Éppen ezért mi külön nyomozhatnánk

— Mi? Talán én és maga? Figyeljen ide. Még egyszer mondom, hogy ami történt, azt az én bőröm bánja. Magukra csak a bank tartozik. Most pedig menjen a pokolba.

— Rögtön, Mr. Redfield. Csak még annyit, hogy szerintem a két ügy között összefüggés van.

— Mit mond? — kérdezte a bankár meghökkenve.

— Azt, hogy a két ügyet nem kell egymástól szigorúan különválasztani. A két dologban ugyanazok a tényezők szerepelnek.

Tobiás Sunner »tényezők« gyűjtőnév alatt

akár a holdlakókat is érthette. Arca azonban mást sejtetett. Bölcs volt és sokatmondó, mint aki előtt nincs titok.

— Miből gondolja ezt?

— Nyomok... Meg aztán az is furcsa dolog, hogy mind a két eset egyetlen éjszaka történik. Véletlennek kissé szokatlan lenne. De ismétlem, van még más néhány nyom is, amely azonban egyelőre inkább csak feltevésen alapul.

A bankár torz, félrehúzott szájjal nevetni kezdett.

— Szóval ez minden. Működik a fantáziája. Hát fogadja meg azt, amit az előbb mondtam. Hordja el magát és ne bosszantson tovább ostobaságaival.

Sunner csalódottan ballagott le a portáshoz, aki, úgy látszik, jó emberismerő volt, mert megjegyezte:

— Nem lehetett valami jó kedvében az igazgató úr. De ezt meg kell érteni. Itt majdnem megölik, a bankban kirabolják a kasszát. Éppen elég lehet egy napra.

— Jó, jó — mondta kissé dühösen Sunner. — Csak még nagyobb baja ne legyen az ügyből.

A portás érthetetlenül bámult utána. — Itt leégtem — állapította meg az utcán Sunner és elkeseredetten ballagott végig a járdán.

Úgy érezte azonban, hogy ezt a leégést megérdemelte. Elvégre is nem lehet ajtóستól rohanni a házba. De az igazgató úrnak okvetlenül van egy kis vaj a fején.

Ezt a vaját kell felfedezni, erre a vajra kell rávilágítani az igazság fénylő napsugaraival és akkor Tobiás Sunner, azaz Mr. Tobiás Sunner egy életre biztosította állását a Green Starnál.

Kiért a forgalmas Michigan avenuera. A vilamosok és autók lármájából, mint egy láthatatlan világítótorony magaslott ki a New-York Herald egyik rikkancsának az üvöltése.

Sunner kiadott öt centet és bement egy automatabüffébe. A nagy munka alaposan kiéhezette. Egy csésze kávért rendelt és öt-hat szendvicset. Az ujságot kitette maga elé az asztalra és falni kezdte a new-yorki riporterek hajmeresztő tudósításait, amelyeket a bankrablásról és a merényletről írtak.

A cikk közepén azonban abbahagyta az olvasást.

— Ezer ördög — kiáltott fel homlokára csapva.

Az asztalon hagyott ötven centet és berepült a büffé előtt álló egyik taxiba.

— A Városi Kórházba — szólt a sofförnek,

HATODIK FEJEZET.

Redfield minden csontjában tüzelve égett a fájdalom, de azért az agya jól működött. Őh ez az agy már sok mindent keresztül élt. Ez az agy egy szeizmográf agy volt, amely régebben előre jelezte bizonyos részvények árhullámozását, előre jelezte, hogy mikor jön valamilyen nagysza-

bású tőzsdei manipuláció formájában olyan földrengés, ahol az ember könnyen otthagynakja a bőrét. Ösztön volt ez, csodálatos és nagyszerű ösztön. És Redfield most, amikor ez az ifjú ki-
lépett az ajtón, érezte, hogy baj van.

A szeizmográf vihart jelzett.

Redfield mindennek ellenére mozdulatlanul feküdt az ágyán. Ez a mozdulatlanság egy tapasztalatlan idegen előtt a teljes nyugalom lát-
szatát keltette, pedig benn, benn egészen mélyen már végigrohant az idegek szikratáviróján a ve-
szély jele. És az alarmirozott izmok, csontok munkába léptek. Redfield lassan, kínosan fel-
emelkedett az ágyon. Fogait csikorogva szorí-
totta össze. Fejében zúgott, kalimpált a vér. Ki-
nyújtotta kezét és megnyomta a csengő gomb-
ját. A házmester fia jött be ijedt arccal. Egy-
előre ő helyettesítette Babtistot.

— Parancsol, Mr. Redfield, valamit?

— Nem, nem parancsolok semmit. Idefigyelj! Óh kutyául érzem magam. Aludni akarok, ér-
ted?

— Igenis, Mr. Redfield.

— Dehogyan is érted. Ostobák vagytok vala-
mennyien. Ezt a fiatalembert sem kellett volna
beengednetek, aki itt volt.

— Azt mondta, hogy...

— Nem érdekel. Aludni akarok, pihenésre
van szükségem. Ide a szobába nem jöhet be
senki. Csak akkor, ha csöngetek. Megértetted?

— Igenis.

— Elmehetsz. Nincs szükségem rád. Ha kell valami, csengetni fogok.

A fiú ügyetlenül meghajolt és kiment. Redfield az ajtó felé figyelt. A szobának két kijárata volt. Az egyik előtt ott örködött ez a kölyök. A másik egy kisebb szalonon keresztül kivezetett a hátsó lépcsőházba. A bankár ledobta magáról a takarót, ugyanez lett a sorsa a hatalmas vi-
zesborogatásnak is

Az öltözködés a pokol minden kínjával föl-
ért. Többször volt azon a ponton, hogy ájultan hanyatlik vissza a párnákra, de sziszegve, sá-
padtan küzdött minden egyes ruhadarabjával, mert érezte, hogy ettől az órától függ minden. Nem, egy Redfield nem adja fel olyan könnyen a harcot. Egy Redfield különb csávákból is ki-
mászik. Húsz keserves perc után ott állt az egyik
tükör előtt. Télikabátjának gallérját magasra
hajtotta, kalapját behúzta mélyen a szemébe és
az arcából kivillanó fehér sávot is csaknem el-
takarta a fekete selyemsál.

Attól félt, hogy az ajtóig sem tud elmenni.

Térdei rogyanva csuklottak össze. Lihegve,
zihálva támaszkodott neki a falnak. Aztán újra
megpróbálta. Valahogy átjutott a sötét kis sza-
lonba. Amikor a melléklépcső vaskorlátjához
ért, már nem érezte ropogni a bordáit. Az éles
fájdalom, amely minden lépésnél agváig hasi-
tott, zsibongó tompa érzéssé vált. Huszonegy
lépcső vezetett le a földszintre. Itt megállt és
kicsit pihent. Nem sokat, mert hiszen most az

Élete függött ettől. Hátha megelőzi őt ez az átkozott kölyök? Ez a biztosítási ügynök, aki nélkül, ha repedt bordákkal is, de megúsztá volna valahogy az ügyet.

A hátsó lépcső a kertre nyílt. Hat-nyolcméteres sárga homokkal behintett út vezetett itt a kis kertkapuig. A kertész ilyenkor benn motoszkál az üvegházban, vagy talán a szakácsnéval együtt erről a cudar históriáról vitatkozik. Tudta, hogy nem nagyon találkozhat senkivel, de azért még ezt a nyolcméteres utat is riadt rettegéssel tette meg. Végre kinn volt az utcán. Itt már a fal mellett elvánszorgott valahogy a legközelebbi utcasarokig.

Egy taxi hamarosan észrevette a feketekabátos, csaknem meredt alakot a járda szélén. Redfield ott állt az egyik gázlámpa alatt és amikor a kocsi hozzákanyarodott, erőltlenül mászott be az ülésre.

— A hetvenhatos ávera — nyöszörögte. — Hetvenhatos és száztizenkettes sarok...

— Rendben — biccentett a soffőr.

A vendég igen rossz színben volt, de nem sokat törődött ezzel, hanem rákapcsolt a megengedettnél valamivel nagyobb sebességre. Lehetőleg éljen még, amire odaérnek, mert egy hullával mindig sok baj van és egy hullától még sohasem lehetett borravalót kapni. A kocsi végigrohant a kivilágított, fényes utcákon, de Redfield nem volt kíváncsi az autókra, az emberekre, számára most jelentéktelen tényező volt

minden ember életmegnyilvánulása. Kissé oldalt dőlt az ülésen, megtapogatta hátsó nadrágzsebét és felsőhajtott. A revolvere, amelyet minden eshetőségre készen állandóan magánál hordott, most is eljött vele. Newyork tele van gangsterekkel, akik még fényes nappal is hajlandók a legnagyobb bitangságokra... Aztán a pénztárcáját húzta elő belső kabátzsebéből. Néhány tiz- és húszdolláros mellett tizenegy darab százdolláros simult. Az ügyre hatszázat szán. Legfeljebb nyolcat. Az autó fékei csikorogva sikoltottak fel. Nem, még nem voltak ott, csupán a közlekedési rendőr karja emelkedett tilosra. De két perc múlva mégis helyben álltak a hetvenhatodik ave sarkán.

Kifizette a soffört és megvárta, míg elmegy a kocsí. A hetvenhatodik ávenak ez a része nem volt valami fényes látvány. A sötét utcában néhány gázlámpa szórt gyér fényét kétségbeesett igyekezettel és a házak előtt már kinn bűzölögtek a reggelre előkészített szemeteskosarak. Redfield lépésről-lépésre haladt előre és amikor az egyik ház elé ért, izgatottan mázolta el a verejtéket homlokán. A piszkos kapualjból egy ajtó sötétlett. Redfield lenyomta a kilincset. Az ajtó kinyílt.

A konyhában egy öregasszony ült az asztal mellett. A lámpa megvilágította ráncos, kiaszott arcát és ijedt két szemét. Redfield nem kopogott, nem szólt egy szót sem, csak bejött és lassan megfordulva, betette maga után az ajtót.

— Mi tetszik? — kérdezte dadogva az öregasszony. — Kit keres?

— Bessyvel akarok beszélni — intett Redfield.

— Bessy kisasszony most alszik!

— Ne jártasd a szád. Keltsd fel...

— Óh — topogott rémülten az öregasszony. — Nem is tudom, hogy kicsoda maga? Miért takarja úgy el az arcát?

— Átkozott banya — sziszegte Redfield a fájdalomtól. Mit akadályozza ez őt a dolgában? Előre lépett az ajtó felé, de az öregasszony fürgébb volt és máris eltűnt a szobában. Belülről néhány szó hallatszott. A banya kijött.

— Aludt — mondotta. — Délben jött haza. Lenyúzzák a férfiak...

Redfield félretolta az útból és megállt a küszöbön. A kis, izléstelenül berendezett szobában egy szélesebb kerevet húzódott végig a fal mellett. A kereveten egy nő feküdt, borzas, vörös haja széthullt a fehér párnán. Az arca gyűrötten sárga és két szeme alatt sötét árok borong.

— Ki maga? — nézett ijedten a férfira.

Redfield levette a kalapját. Aztán a sálját.

— Mr. Redfield — buggyant ki a lány száján a rémület. Tágra meredt szemekkel bámult a férfi befáslizott fejére.

— Én vagyok — mondotta Redfield.

Aztán lassan leült a kerevet szélére.

— Mi történt magával? — suttogta a lány. — Elgázolta a villamos?

— Hasonló.

— Mi történt?

— Most nincs idő arra, hogy mindent elmeséljek. Alig tudok mozdulni. Okvetlenül beszélnem kell veled.

A lány lelökte magáról a takarót. Nem volt más rajta, mint egy hosszú hálóing. Az ajtóhoz osont és hirtelen kinyitotta. Az öregasszony majdnem orra bukkott.

— Már megint leselekedsz, Minnie?

— Olyan furcsa ez az úr nekem...

— Menj le és vásárolj valamit vacsorára — mondotta a lány. — Gyerünk, hányszor mondtam meg!

Az öregasszonyt elnyelte a föld.

— Még ma — mondotta Redfield a némán yarakozó lánynak — még ma el kell utaznod...

— Hová?

— Akármerre. Nem akarom, hogy itt maradj!

— Rendőrség?

— Igen.

— Nekem nem lehet semmi bajom — mondta sápadtan a lány. — Mi bajom lehet nekem?

— Neked nem... De én... Nem akarok sokat magyarázkodni. El kell utaznod néhány hétre. Talán nem is lesz semmi, csak nekem van olyan átkozott ijedős természetem. Ha megtudják, hogy mi többször találkoztunk, akkor téged is elővesznek. Faggatni fognak...

A lány ledobta magát a kerevetre és maga alá húzta a lábait.

— Igazad van — mondotta. — De előbb még szeretnék elintézni egy-két dolgot.

— Még ma éjjel el kell utaznod! — ismételte csökönyös lázzal Redfield.

— Vele akarok beszélni — suttogta a lány.
— Azt mondta idejön...

Redfield elfelejtette minden fájdalmát és hirtelen felugrott. Páni rettegés, félelem ült ki az arcára.

— Mikor?

— Óh — nézett rá furcsán a lány — hát így állunk...

Redfield csak most jött rá, hogy elárulta magát. Elárulta félelmét.

— Most már csak azért is itt maradok — mondta lassan a nő. — Talán ő bővebben fog beszélni arról, hogy miért kell nekem ilyen hirtelenül elutaznom...

— Ostoba liba — sziszegte a férfi.

— Tévedsz. Nekem ő mindent elmondott. És azt is, hogy a móka után idejön hozzám. Napal nem jöhet, csak este. Most várom.

— És ha már lefoglák? — kérdezte Redfield.
Mintha biztos lett volna abban, amit mond. A lány megingott.

— Nem, ez lehetetlen.

— Semmi sem lehetetlen. Nincs értelme az időt húzni. Adok ötszázat és elmész két hónapra Kaliforniába.

Kivette a tárcáját. És leszámolta a lány elé az öt darab százdollárost.

— Legyen — mondta a lány tétovázva.

Ennyi pénz még sohasem volt egyszerre a markában. Aztán hirtelen valami felötlött az agyában is.

De egy szót sem szólt. Lázas sietséggel dobálta be holmijait a kopott utazóbőröndbe, Redfield izgatottan gyújtott rá egy cigarettára. A lány nemét megcáfolva, tizenöt perc alatt felöltözött.

— Néhány sort hagyok itt az öregasszonynak — mondotta és egy levélpapírra firkált valamit.

— Gyerünk, gyerünk! — sürgette a férfi. A lány felkapta bőröndjét és belekarolt Redfieldbe. Redfield összeszedte magát és igyekezett lépést tartani. A saroknál taxit kaptak és rövid idő múlva kinn voltak a pályaudvaron.

— A legközelebbi vonat tíz perc múlva indul — nyögte Redfield.

— Kaliforniába?

— Nem, ez a Niagarához megy. Az is gyönyörű hely. A vizesés. Az Erie-tó. Megveszem a jegyet is...

A lány felszállt egy másodosztályú vagonba. Redfield megvárta, míg a vonat elindul.

— Két hónap — kiáltotta, nyolc hét...

A lány intett és a kerekek elindultak. Az expressz gyorsuló futással szaladt ki a pályaudvar üvegsarnoka alól.

Redfield egészen addig állt a pályaudvaron, míg az utolsó kocsi is eltűnt a szeme elől.

Úgy érezte, mintha a levegő hirtelen kitisztult volna körülötte.

Nagyon gyenge volt, de a veszély elmúlt. Mint ha a pályaudvar üveghangárja alól kifutó kerek-
kek csattogása magával vitte volna a fojtogató
szorongást is.

Az idő gyorsan szaladt. Most már csak az a
fontos, hogy idejében hazaérjen. A fiú ott állt az
ajtó előtt, be senki sem nyílhathott.

Amilyen gyorsan csak tudott, megindult a ki-
járat felé.

HETEDIK FEJEZET.

A Városi Kórház fehér, különösszagú kórter-
mében viszontláthatta Mac Nearyt is Sunner.

Az inas ágya körül többen álltak. Egy orvos,
két ápoló és a detektívek. Sunner a legnagyobb
csendben lopózott a hátuk mögé.

— Elég erősnek érzi magát, hogy néhány
kérdésemre felelni tudjon — kérdezte Neary az
inast.

— Igen... most már igen — felelte Babtist,
akinek a hangja mintha fehér pólyából szállt
volna a levegőbe.

— Próbálja szépen elmondani, hogy mi törté-
tént magával?

Babtist teste megfeszült egy másodpercre. Fel-
akart emelkedni, de az ápoló gyengéden vissza-
nyomta. Felnyitotta szemét és Nearyra nézett.

— Leütött... egy vasrúddal.

— Hol?

— Fenn... de előbb...

- Előbb?
- Meg akart fojtani. Kezeit ... a torkomra ...
- Nem birtam ... Óriási ... kélméteres alak ...
- Óriás?
- Igen.
- És?
- Fojtogatott ... elájultam ... fellocsolt ...
- Pihenjen egy kicsit —mondotta Neary. — Gondolkozzon.
- Nem, beszélni akarok ...
- Mi történt aztán?
- Kényszerített, hogy ... megmutassam neki ... Mr. Redfield szobáját ... Muszáj volt ... Hátam mögött jött ... a vasrúddal De én jelt akartam adni. Felrugtam ... egy széket.
- Az izgalom végigfutott két szemén.
- Ekkor ütött le ...
- Többet nem tud?
- De ... Amikor magamhoz tértem ... néhány perc múlva .. láttam, hogy a férfi bemegy a ... hálószobába. Mr. Redfield már a földön hevert. Benn ... kiforgatta a zsebeit Mr. Redfieldnek ... ekkor ...
- Ekkor?
- Mr. Redfield ... magához tért ... a revolvere után nyult ... Ő észrevette ... birkóztak ... Én az ablakhoz ... betörtem ... segítség ... Ekkor újra leütött.
- Figyeljen rám — mondta Neary. — Szóval hatalmas termetű ember volt? Biztos ez?
- Baptista határozottan bólintott.

— Az arcára nem emlékszik? Valami jel? Forradás? Vagy az orrának különösebb formája lett volna? ...

— Nem. Durva, vad, szögletes arc. Az álla előreugrott. Az orra rendes. És teljesen kopasz volt. Mint aki most jön a fegyházból.

Mac Neary hátrafordult.

— Nem értem. A bankár alacsony, húsz-huszonnégyéves sovány, vöröshajú fickóról beszélt.

— Nem volt vörös haja?

— Nem, egész biztosan teljesen kopasz volt.

— Talán ketten voltak — kockáztatta meg a feltevést a rendőrtiszt.

— Kizárt dolog. Láttam, hogy ugyanaz az alak birkózik a gazdámmal.

— Köszönöm — szólt Neary Babtisthoz. Gondterhelt arccal állt fel az ágy széléről. Szeme rögtön Sunnerre tévedt.

— Mi az, ide is eljött?

— Ahogy látja, Mr. Neary.

— Végighallgatta a kihallgatást?

— Úgy van.

— Elég zavaros ez az egész disznóság. Mi?

— Ahogy vesszük — vonta fel titokzatosan szemöldökét Sunner. — Szerintem az inas valamása sok mindenre fényt derített.

— Fényt? Mi az ördög. Hol itt a fény? Milyen a tettes? Magas vagy alacsony. Kopasz vagy vöröshajú. Ez a fény magánál?

— Az urak — jegyezte meg Sunner szeré-

nyen, de azért kissé szemtelenül — szerintem téves nyomon haladnak.

— Nagyszerű. Maga ezt megállapította, mi?

— Gondolom.

— Hát nem nagyon érdekel, amit gondol — mondotta Neary dühösen. — Egyáltalán nem érdekel.

Sunner, a biztosítótársaság Sherlock Holmesa a többi detektívtől is kapott még egy-két lenéző pillantást. De ez már nem zavarta.

— Nagyszerű — morogta lángoló arccal a kórház folyosóján — nagyszerű.

Már előre látta arcképét az összes napilapokban.

NYOLCADIK FEJEZET.

Aki ilyen életveszélyes pályára lép, egyetlen pillanatig sem élhet revolver nélkül. Sunner is betért az egyik fegyverkereskedésbe és kiválasztott egy megbízható, komolykülsejű revolvért. A fegyverkereskedő, aki rendkívül szimpatikus és udvarias úriembernek látszott, levezette az üzlethelyiség alatt levő betonterembe, ahol Sunner nyugodtan elpuffogtathatott hat doboz töltényt egy próbabáburra. Ez a céllövészeti gyakorlat belekerült néhány dollárjába, de az a nyugodt érzés is sokat számított, ami eltöltötte, amikor a revolverrel a zsebében kilépett az üzletből.

Az utcán csak rövid ideig tétovázott. Aztán elindult gyalog a Redfield-villa felé. Nem sietett, ráért addig, míg a nap teljesen lenyugszik a hudsonparti felhőkarcolók mögött. Lassan sétált, bámulta a kirakatokat és visszafordult egy-egy csinosabb nő után. Az élet határozottan szép — állapította meg ebben a pillanatban. Az utcákon kigyúltak a hatalmas ívlámpák és felragyogtak a kirakatok is. Hét óra volt. Sunner letért a Manhattan-ávról és befordult az egyik kis mellékutcaiba.

Mire a Redfield-villához kiért, már teljesen besötétedett. A lefüggönyözött ablakok mögül az élet legkisebb jele sem szűrődött ki az utcára. Sunner tehát érkezettnek látta az időt arra, hogy nekilásson munkájának. Meglehetősen gyakorlatlanul, de mégis átvergődött a kerítésen és megállt a kertet körülvevő sűrű bokrok között.

Mintegy húsz-harminc lépésnyire feküdt innen Baptista szobájának az ablaka. Az ujságok részletesen megírták, hogy a vallomások szerint a merénylet itt jutott be a villába és az egyik magasföldszinten levő ablakból leugorva, távozott. Sunner, mint valami gyanakvó vizsla osont az ablak alá és sokáig vizsgálta a talajt. Aztán szemmértékkel kiszámította a legrövidebb utat, amely innen a kerítésig vezetett. Ezen az úton újra elindult a bokrok közé.

Lehet, hogy azt a bizonyos elvesztett gombot kereste, amely régen minden betörő ruhájára „rosszul“ volt felvarrva és „véletlenül“ ott ma-

radt a helyszínen. Lehet. Sunner hitt a csodákban is. A fű mindenütt le volt taposva és néhány helyen már kisebb halomba gyűltek a hervadó falevelek. Előrehajolt és kezével beletúrt az egyik gyanusan domborodó kis kupacba.

Az ujjai valami bőrszerű anyagban akadtak meg.

Lázás izgalommal dobálta szét a kis kupacot és a következő pillanatban már a szeme előtt is volt a kis bőrtáska. A formája ugyanolyan, mint amilyennel a mozdonyvezetők a szolgálatból viszik haza holmijaikat. Csakhogy ez a táska sokkal súlyosabb volt. Sunner rövid erőlködés után rájött a zár nyitjára és felkattintotta. Majdnem hanyatvágódott a meglepetéstől.

Furcsa, komoly kis fűrógép, reszelők heverték a táska mélyén.

Ebben a percben mintha megzörrent volna Sunner mögött a bokor. Villámgyorsan csukta össze a táskát és hátrafordult.

— Egy ijedt kisgyerek állott előtte.

— Mit keres itt a bá... bácsi? — kérdezte rémülten.

— Én? — nevetett fel Sunner megkönnyebülve. — Azt nem árulom el. Előbb te mondd meg, hogy ki fia vagy?

— A kertészé. Itt lakunk mi is a villában hátul — mutatott a gyerek az út felé. — És a bácsi kicsoda?

— Én látogatóba jöttem.

— Biztosan rabló a bácsi?

— Azt már nem. Ide figyelj! Én detektív vagyok. És most keresem annak a rablónak a nyomát, aki az éjszaka itt járt. Azért jöttem ide sötétben, hogy hátha ő is visszajön. És te mit keresel itt?

— Csapdát állítottam a nyulaknak — mondta komolyan a kisgyerek és egy lécekből összeeskábált kis készülékre mutatott, amely a bokor aljában feküdt. — Gondoltam, hogy megnézem, még mielőtt lefekszem, van-e benne nyúl? Kiszöktem a szobából.

— Hát nyúl még nincsen. Menj szépen aludni.

— A bácsi itt marad.

— Nem, én is megyek. Jó éjszakát.

A kicsi szaladva tűnt el a kerti úton és Sumner, kezében a táskával megtette azt az utat, amelyen már előbb odament. Félóra múlva a Green Star elnökének az íróasztalára borította ki a táska tartalmát.

— Ehhez gratulálok, fiatalember — mondotta az elnök meglepetten. — Most még csak a tettes hiányzik!

— Ha az ösztönöm továbbra sem hagy cserben, akkor azt hiszem, hogy az ügyet még a mai napon befejezzük, — jelentette ki Sumner önérzetesen. Én eddig is lépésről-lépésre mentem. Először megállapítottam, hogy a falra húzott vörös ceruzajel csak az igazgató kezétől

származhatott. Ő adta valakinek a tudomására, hogy a titkos vezeték csengőjét itt kell keresni. Ezután csak homályosan mertem arra gondolni, hogy a betörés és az éjszakai támadás között összefüggés van. Ezt a homályos feltevést fényesen igazolják ezek a szerszámok. Hogy kerülnek a kasszaúrónak a szerszámai a Redfield-villa kertjébe?

— Nos ?— kérdezte az elnök. — Hogyan?

— Ezt még magam sem tudom, — mondotta Sunner. — De erre a legilletékesebb ember fog nekünk válaszolni.

— Kicsoda?

— Maga a tettes. Ezek a szerszámok egy vagyomban kerülnek. Én feltételezem azt, hogy az illető még az éjjel visszamegy szerszámaiért.

— Merész feltevés!

— Reméljük, hogy beválik. Mindenesetre értesítem a rendőrséget.

Sunner felvette a kagylót.

— Halló, itt Sunner, a Green Star-tól. Kérem Mac Neary felügyelő urat.

....
— Halló, Mr. Neary? Igen... jól hallotta. Itt Tobias Sunner. Csak azt akarom mondani, hogy küldjön ki ide hozzánk hat-nyolc megbízható, ügyes embert. Hogy minek? Legyen nyugodt, nem díszkíséretet akarok. A Redfield-ügyről van szó. A munka nehezebbik részét már elvégeztem és csak az utolsó simítások végett... Szóval jön? Nyolc emberrel...

A telefonból valami recsegő káromkodásféle hallatszott. Sunner mosolygott és fejébe csapta a kalapját.

Soha ilyen megelégedett nem volt magával.

KILENCEDIK FEJEZET.

Este tíz óra volt, amikor Mac Neary végleg meggyőződött arról, hogy Sunnernak igaza van. A remekbe készült kis villamos fúrógépet elvitték a bankba. A fúrók pontosan beleillettek a nyílásokba. Neary ugyan ordítozott, hogy a gépet nem kellett volna az elnöknek és Sunnernak összebabrálni, mert hátha ujjlenyomatok voltak rajta. Aztán beleegyezett abba, hogy megkíséreljék az éjszakai lesállást.

Miután emberben nem volt hiány, féltizenegy után néhány perccel húsz ember vette körül a Redfield-villa parkját. Beálltak, besímultak a kapualjakba és türelmesen várakoztak.

— Na, — mormogta dühösen Neary — az ágyban jobban érezném magam.

— Türelem, — suttogta Sunner. — Ez a Raszkolnyikov-elmélet.

— Micsoda?

— A tettes eljön a telt színhelyére, mert részben a lelkiismerete, de talán inkább a drága szerszámok nyugtalanítják...

— Bolondság!

Ekkor egy férfi alakja tűnt fel az utcasarkon.

Kinn az utcán tíz szempár szegeződött rá. A másik tíz ember a kertben helyezkedett el. A férfi nyugodt lépésekkel ment végig a járdán. A villa kerítéséhez érve, megállt.

Cigarettára gyújtott.

Úgy látszik, a cigarettagyújtás ürügye alatt vette szemügyre a terepet. Nem vett észre semmit. A következő pillanatban már át is velette magát a kerítésen.

Még le sem zuhant a másik oldalon, amikor felvijjogott Mac Neary sípjelzése. Egyszerre tízen rohantak rá a vadul rugkapálódzó férfirra. Néhány pillanat múlva Neary előtt állt a várva-várt vendég. Magas, csaknem kétméteres alak, durva állati vonások, kopasz fej...

Lihegve köpte a rendőrök felé a szavakat.

— Mit akarnak tőlem? Nem csináltam semmit!

— Ejnye Jimmy, — mondotta meglepetten Neary. — Mintha kissé leszoktál volna az őszinteségről. Hiszen mi régi ismerősök vagyunk!

A táskát Sunner tartotta a kezében. Neary szétnyitotta.

— Emlékszel ezekre a családi ékszerekre?

— Semmi közöm...

— Na, na. Ha semmi közöd hozzá, akkor miért viseled annyira a sziveden a sorsát. Képes vagy éjszaka kerítéseken ugrálni érte.

— Hagyjanak békén.

— Úgy látom, udvariatlan is vagy, — mondta

Neary. — Na, most majd talán felelsz, ha kérdeznak. Mr. Sunner, magáé a szó.

Sunner az óriás elé lépett.

— Nézze, — mondotta egyszerűen, — nincs értelme a tagadásnak. Vallja be, hogy Redfield biztatta fel magát a bankrablásra.

Neary majdnem hanyattvágódott, amikor a kérdést meghallotta.

— Micsoda? — fordult Sunner felé.

— Mindjárt kiderül.

Sunner hangja magabiztosan csengett. Míg Mac Neary egyre nagyobb meglepetéssel hallgatta a Green Star amatőrjének a szavait. A híres Bigg Jimmy arcvonásai keserűen ugrottak össze. Sunner csendesen sorakoztatta fel érveit, majd amikor már mindent elmondott, még hozzátette:

— Ha akarja, bevihetjük a kórházba és ott találkozni fog az inassal, akit olyan csúnyán elintézett.

— All right — mondta Jimmy, — mindent elmondok.

— Kezdheti — szólt rá Neary.

— Hagyjanak gondolkozni.

Beültek a nagy rendőrségi autóba és Bigg Jimmynek volt ideje az úton mindent alaposan átgondolni. Ezúttal nem ravasz kibúvókon törte a fejét. Az eseményeket igyekezett sorjába szedni. Egészen attól az átkozott pillanattól kezdve, amikor Redfield kinn a Boverly egyik csapszékében, a «Vörös kutyá»-ban felkereste.

El fog mondani mindent. De azért arra még sem gondolt, hogy huszonnégy óra leforgása alatt lefogják. Ez egy kicsit dühbe hozta, pedig tulajdonképpen nem is nagyon bánta az egészet.

Az autó megállt a kerületi parancsnokság épülete előtt és Bigg Jimmy kesernyés mosollyal lépett be az épületbe.

TIZEDIK FEJEZET.

— Uraim — kezdte elbeszélését — mindezt egyetlen szenvedélyemnek köszönhetem. Szeretem a nőket. Mit tagadjam, a nők is engem. Elvégre nem vagyok valami törpe, vagy mi az ördög. Egy szóval a szőke Bessy azt mondotta, hogy menjek el a «Vörös kutyá»-ba. Itt fog várni rám, ha kell három napon keresztül.

— Miután egy hölgyet udvariatlanság lenne három napig várakoztatni, én már az első este ott ültem az egyik sarokasztalnál, megrendeltem a whiskymet és bámészkodtam. Úgy éjfél tájban nyílik az ajtó és megjelenik Bessy. De nem egyedül. Egy kövér, feketeruhás férfi volt vele. Mi az ördög — gondoltam. — Tanut hozol a randevúra? Bessy odajön az asztalomhoz és így szól.

— Engedd meg drágám, hogy Mr. mr. . . izét bemutassam neked . . .

Miután úriember vagyok, kezet adtam. Leültek.

— Mr. izé, — mondtam én. — Mit óhajt tőlem?

A pasas olyan ijedt óvatossággal nézett körül, hogy rögtön észrevettem az arcán valami gyanusát. Ahogy leült az asztal mellé és ahogy vörösen dadogva, belekezdett mondanivalóiba, már láttam, hogy itt valami link dologról lesz szó.

— Egy megbízható emberre lenne szükségem — mondotta.

— Akkor jó helyre jött — feleltem.

— A hölgy ajánlotta magát — mutatott zavartan Bessyre. — És én úgy gondoltam, hogy megbeszélhetnénk a dolgot.

Kerülgette az ügyet, mint a macska a forró kását. Nem valami nagy bizalommal néztem az arcába.

— Nézze, Mr. Izé, a nevét nem tudom, de ez nem baj. Nyögje már ki, hogy miről van szó. Kit kell agyonverni.

Ügyetlenül elnevette magát.

— Nem, azért ilyen súlyos dologra nem gondoltam.

— Hát?

— Magának, amint hallottam, van egy kis gyakorlata a kasszák körül. Hogy úgy mondjam, ismeri a kasszákat.

— Szóval kasszafúrás.

— Olyasmi.

Előrehajoltam és belevigyorogtam az arcába.

— Szóval velem akarná kikapartatni a parázs-ból a forró gesztenyét? Mi?

— Ne légy olyan mogorva, édesem, — szólt közbe Bessy, — üzletről van szó.

— Úgy van, üzletről, — szólalt meg a pali is, — még pedig egy olyan üzletről, amelyen minden kockáztatás nélkül ötezer dollárt kereshet.

Hát erre aztán magam is kíváncsi lettem.

— Miről van szó?

— Egy bankban a kasszát kell megfúrni?

— És ez az az üzlet magának, ahol nincs semmi kockázat?

— Úgy van. A bank az enyém.

— Szabadna a becses nevét Mr. mr. izé...

Pillanatig gondolkozott.

— Redfield vagyok.

— A nevét nem ismertem, pedig én minden jóra való bankot ismerek.

Valami kisebb firma. Nem baj. A dolog kezdett érdekelni. Egyszerű biztosítási stikliről volt szó. Néhány kétségbeesett mondat után végre kinyögte, hogy az utóbbi időben csúnyán ráfizelt az üzleteire és nem tudja visszaadni a betevők pénzét. Egyedül egy ilyen látszathetőzés mentené meg. A biztosító aztán kifizeti neki a negyedmillió dollárt és minden rendbe jön. Szinte könyörgött, hogy vállaljam el. Az ötezer dollárt magától megduplázta. Belementem. Néhány hónap óta bolondul becsületesen éltem és a drága «ékszereim» majdnem berozsdásodtak.

— Rendben van — mondtam. — Hol a guba? A 10.000 dollár?

— Benne lesz a kasszában — felelte Redfield.

— A kasszában?

— Igen. Ne haragudjon, ez nem bizalmatlanság, de az üzleti életben biztosítani kell magunkat. A pénze a kasszában lesz és egész nyugodtan elviheti magával. A hátsó bejárat kulcsát megkapja, ezenkívül piros ceruzával megjelöltem azt a pontot is, ahol a vészcsengő vezetéket elintézheti.

Jimmy egy kis szünetet tartott. Ránézve most következett az elbeszélés legkellemetlenebb része.

— Belementem a dologba. Minden úgy sikerült, mint a karikacsapás. A vezetéket elvágtam és neki a kasszának... Úgy dolgoztam, mint hat igavonó barom. Ilyen könnyű keresetre még soha sem tudtam szert tenni. Egy cent sem volt a zsebemben. A fűrók mind nagyszerűen működtek és kétórai verejtékes munka után végre sikerült...

— A pénz? — kérdezte mosolyogva Sunner.

— Nem volt ott — felelte átkozódva Jimmy. — Üres volt az egész kassza, akár a zsebem. Becsapott az átkozott gazember. Nem is tudtam, hogy mit csináljak dühömben. Berohantam egy utcai telefonfülkébe és megnéztem a könyvben, hogy hol lakik ez a gazember. Aztán hónom alatt a szerszámos táskával nekiindultam, hogy még az éjszaka beszéljek vele.

— Ez alaposan sikerült — mondotta csendesén Neary.

— Nem tehetek róla. Ha az inas nem viselkedik olyan hülyén, akkor Redfield megkapja a maga adagját és más baj nincsen. Mindenesetre egyetlen fogát sem akartam meghagyni. De az inas feldöntötte a széket, beverte az ablakot... Ez volt minden. Tudom, hogy ülni fogok, de nem egyedül. Mr. Redfielddel. Nem vagyok valami érzékeny fiú, de felháborított az a szemtelenség, hogy a gazember revolverrel a kezében fogadott.

— Miért hagyta a szerszámjait a kertben? — kérdezte Sunner.

— Mert átkozott pechem volt. Mielőtt ugyanis bemásztam volna az inas ablakán, csak egy feszítővasat vettem ki a táskából. Erre a munkára az is tökéletesen elég volt. Úgy gondoltam, hogy benn nyugodtan elintézem a pasast, aztán visszamegyek a szerszámaimért. De a lárma miatt az ablakból kellett leugranom és a sötétben nem igen keresgélhettem, hogy melyik is az inas ablaka, amelytől néhány lépésnyi távolságban a bokrok között van a táskám. Sietve lógnom kellett, mert az inas segítségért üvöltött.

— Egyelőre elég, — intett meglegedetten Mac Neary. — Most még az igazgató úrral lesz egy kis dolgunk. Szemébe mondod mindezt?

— Szeretném öklömmel a képébe verni a vallomásomat.

— Óh — csapott homlokára a nagy Jimmy. — Majdnem elfelejtettem valamit. Ez a gazember ma este kinn volt Bessynél és...

— Megörültél? — kérdezte Neary. — Hiszen félholtan fekszik otthon.

— Félholtan is eljött. És sejthetett valamit, mert a lányt rá akarta venni, hogy utazzon el. Bessy a vonatról jött vissza hozzám. Meghúzta a vészféket... Gondolta, hogy a bitang valami disznóságot csinálhatott velem, mert halálrémült, mikor meghallotta, hogy odakészülök.

Félóra mulva megjelent a méltatlankodó Redfield is a rendőrségen. Egyenesen Mac Nearyhoz vezették. Jimmy ideiglenesen a másik szobában tartózkodott.

— Micsoda módszer ez, — rikácsolta magából kikelve Redfield, ahogy Nearyt megpillantotta. — A rendőrség tehetetlen dühében most már a károsultat állítja elő?

— De kedves mr. Redfield, csupán néhány kérdésünk lenne.

— Ezért rángat ki az ágyból, ezért hozat ide.

— Igen. Szeretnénk tudni, hogy hol volt tegnap éjjel?

— Hol? Kérem... Egy kicsit szórakoztam. Azt hiszem, a Piccadilly bárban, majd...

— Majd a Vörös Macskában, — nézett rá Neary.

— Vörös Macska?

— Úgy van, a Vörös Macskában.

— De mi köze ennek az ügghöz?

— Magát egy nővel látták mr. Redfield. Egy nővel, akit szőke Bessynek hívnak. Most aztán

kiderült, hogy ennek a szőke Bessynek van egy yeszedelmes kasszafűró barátja...

— De kérem... — kiáltotta sápadtan Redfield.

— Az a gyanúnk, — szakította félbe Neary, — hogy miután ez nem szégyen, ön egy kicsit intím barátságban volt ezzel a hölgyikével, aki tudta, hogy ön vagyonos ember, bankja van... Egyszóval feltételezhető az, hogy önagysága értesítette másik udvarlóját, aki aztán csúfosan kirabolta önt. Nem?

Redfield leroskadt az egyik székbe.

— Ez lehet — mormogta megsemmisülten.

— Így ön csak egy sajnálatos áldozat...

— Mindenki megeshetik ilyen dolog, — mondta Redfield nagyot sóhajtva. — A kis nő valóban tetszett. Nem gondoltam volna arra, hogy az ő révén kerülök ilyen kellemetlen helyzetbe. És... és van valami nyoma már a tettesnek?

— Elfogtuk.

— Micsoda?

— Elfogtuk. — Neary intett és a szomszéd szoba ajtaja kinyílt.

— Üdvözlöm Mr. Redfield, — mondotta Jimmy meglehetősen sötét hangon.

Redfield félig ájultan bámult rá. Jimmy fel-emelte két megbilincselte kezét.

— Ennek köszönheted te gazember, — kiáltotta, — hogy nem verem szét végleg a koponyádat.

Ez több volt, amennyit Redfield elbirt volna.

Összeesuklott és lebukott a székről. Míg a de-
tektívek körülötte foglalatostkodtak, a nagy
Jimmy megvetően dobott néhány szót feléje.

— Egy pohár vizet a képébe a bitangnak...

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

Tobias Sunner másnap tízezer és tízezer
példányban láthatta viszont fényképét a lapok
hasábjain.

Fotoriporterek hajszolták és naponta kétszáz
levelet kapott. A levelekben válogatott nők kér-
ték meg a kezét, a gyárak órála akarták elne-
vezni az új gummihozentrágereket. Nevéből
szappan- és cipőpasztamárka lett.

A fizetését a Green Starnál duplájára emel-
ték. Mindez azonban semmi sem volt. Tobias
Sunner néhány hét múlva bement a kerületi
parancsnokságra. Fején elegáns szalmakalap,
szájában dolláros havanna.

— Mac Nearyvel akarok beszélni — mon-
dotta ez egyik rendőrnek.

Neary dühösen jelent meg az ajtóban. Már
idegesítette ez a nagy népszerűség.

— Magát jöttem meglátogatni, Neary, — mon-
dotta Sunner és a szivart, mint egy trösztelnök,
ide-oda tologatta a szájában. — Mi ujság?

— Semmi! — mondta mérgesen Neary. —
'Alászolgája...

— Isten vele, Neary — intett Sunner. Az elő-

szobában legalább tizen voltak. Rendőrtisztek, detektívek vegyesen. És hogy mindenki meghallja, Sunner felemelt hangon ezt mondta.

— Én megyek. De ha valamilyen ügyben szükége lenne a segítségemre, úgy csak hívjon fel egész nyugodtan.

A nevetés harsány hullámokat csapva, kanyargott a levegőben. Sunner azonban nyugodtan hagyta el a tett színhelyét.

Az áldozat ezúttal Mac Neary volt.

VÉGE.

A nagysikerű „Hajza a ködben” és a „Robbanás” írója,

SZEREDI S. GUSZTÁV,

új regényt írt a *Világvárosi Regények* számára,

JAMESON HÁROM HALÁLA

címmel, amely következő számunkban jelenik meg. A népszerű fiatal írónak ez az ismét újszerű, meglepő alapötletből kiindított, lenyűgöző fordulatokkal, biztos kézzel és erőteljes stílusban kidolgozott írása újabb bizonyítéka a *Világvárosi Regények* célkitűzésének: érdekes és értékes regényt adni olvasóink kezébe. A nem mindennapi események és figurák háttéréből kiemelkedő Jameson bankár története olyan olvasmány, amely — meg vagyunk győződve róla: — olvasóink osztatlan tetszését és elismerését fogja kivívni.

162. számú keresztrejtvény

1	2	3	4	5		6	7	8		↓
9						10				
11					12				13	
14								15		
16					17				18	
		19		20				21		
22	23				24		25		26	
27				28		29		30		
31					32		33			
				34		35				
36	37		38		39				40	
41		42		43				44		
45			46				47			
		48				49				
↳										

162. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES:

1. Michael Arlen egyik regé-
nye
9. Finom sütemény
10. Turf műszó
11. Hajlottkoru
12. A mondottak összefoglalása
14. Tornác
15. Volla!
16. Igazgató, rövid.
17. Foghus
18. Német személyes névmás
19. Azon a helyen
22. Adriamenti hegység, az Al-
pok nyulványa
25. Autómárka
27. Rökk Marika papája e név-
re hallgat
28. Fényképezőgép-márka, vagy
becézett női név
30. Sporteszköz
31. Román költő, «Az ember
tragédiája» fordítója, volt
miniszter
32. Szappan teszi, ha jó
35. Párisi «ucca»
36. Azonos betűk
38. Takar
40. -on, -en — németül
41. Három — latin összetételek
ben
43. Költő
45. Volt osztrák kancellár
47. Mindenhova elvezetnek ezek

48. Labda a kapuban!
49. ... a női szív kulcsa (his-
mert aforizma)

FÜGGŐLEGES:

1. A «Szép Honka» egy sora
2. Élősdí
3. Kitalált a világűr
4. Evezős verseny
5. Fodor Sándor monogr.
6. Anet Claude világhírű re-
génye
7. Olajoz
8. Hegedű is van ilyen (!)
12. Római 1501
13. Ez!
19. Orosz tó
20. Mint a 41-e:
21. Fitosorru
23. Világnyelv
24. Én — más nyelven
26. Vonatkozó névmás
29. Folyó Svájcban
33. Elmenő
34. Abcugl
37. Svéd aprópénz
39. Német névelő
40. Nyelvtani fogalom, mon-
datrész
42. Akinek nem ..., ne vegye
magára!
44. Női név, emlékeztet a ma-
gyarok őshazájára.
46. Angol tagadószó
49. Fordított fa

A 161. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vizszintes: 1. Látod, én szegény költő vagyok, 9. Ér, 9a. Polai, 10. Lá, 11. Nevezetesen, 12. Ys, 13. Lilát, 14. My, 16. SML, 18. Gaze, 21. Lévo, 23. Élet és halál, 24. Bőre, 25. Sirt..., 26. Erélyeskedő, 27. Nel Nel, 28. A sav, 29. MÜS, 31. Ez, 33. Hozza, 35. Ig, 36. Má-
koslepeny, 37. Mr, 38. Poema, 39. Io.

Függőleges: 1. Lényegében semmit sem tudunk, 2. Árés, 3. Opel, 4. Dozis, 5. Élelmiszerüzlet, 6. Natál, 7. Siet, 8. Elem, 15. Szerény, 17. Téli eső, 19. A láre, 20. Etele, 21. Laska, 22. Várda, 29. Mosom (kezemet), 30. Szem-u., 32. Zárt, 33. Hope, 34. Apad, 35. In, in.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy, vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, Ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Égly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc.

Az utolsó 25 szám a következő

138. GYÖRGY LÁSZLÓ: A westbanki csata.
139. BÜKY GYÖRGY: A vészfék.
140. TERNAY ISTVÁN: Az amerikai lány.
141. ASZLÁNYI KÁROLY: Hét pofon.
142. FORRÓ PÁL: Fizet a mult.
143. GOSZTONYI ÁDÁM: Oklahoma ötlete.
144. LELESZY BÉLA: Ne aludj, Sid!
145. JUHÁSZ LAJOS: Ártatlan vagyok.
146. ASZLÁNYI KÁROLY: Nem félünk a farkastól.
147. BÜKY GYÖRGY: A fakir.
148. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: Péntek éjjel.
149. LELESZY BÉLA: Arizona Mily.
150. GOSZTONYI ÁDÁM: 500.000 dollár.
151. TERNAY ISTVÁN: Leszaladt egy csillag.
152. BÁLINT LÁSZLÓ: Az egyintomi lány.
153. FORRÓ PÁL: Párba a szerelemmel.
154. LELESZY BÉLA: A gváva cowboy.
155. ASZLÁNYI KÁROLY: A kettévált milliomos.
156. BÜKY GYÖRGY: Kaukázusi kaland.
157. GÖRÖG LÁSZLÓ: Halálos gyűlölet.
158. TERNAY ISTVÁN: Az első bűn.
159. CSÖNDES GÉZA: Egy kastély két éjszakája.
160. LELESZY BÉLA: Nászút Texasban.
161. SZENTGYÖRGYI FERENC: Nem vagyok préda.
162. JUHÁSZ LAJOS: A piros vonal.

